

I C 872/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Okręgowego Anna Cybulska
Protokolant:	stażysta Małgorzata Pure

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Z. O., H. O., J. R. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda K. M. solidarnie na rzecz pozwanych Z. O., H. O., J. R. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A. kwotę 3.710,00 zł (trzy tysiące siedemset dziesięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda K. M. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 10.559,00 zł (dziesięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych 00/100) tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłych;

IV. nieuiszczoną opłatę sądową od pozwu przejmuje w całości na rachunek Skarbu Państwa.

I C 872/09

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 grudnia 2009 roku (data stempla pocztowego k. 38), powód K. M. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych Z. O., H. O., J. R. kwoty 197.400,00zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w miesiącu wrześniu 2008 roku zlecił pozwany prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą (...) w A. naprawę powypadkową trzech samochodów osobowych sprowadzonych ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej: J. (...), C. (...) oraz F. (...). Zakres zleconych prac obejmował wszelkie roboty blacharsko-mechaniczne mające na celu doprowadzenie pojazdów do stanu sprawności technicznej, umożliwiającej ich zarejestrowanie i sprzedaż. Pozwany przyjął pojazdy do naprawy, powód dostarczył pozwanemu Z. O. część elementów karoserii, które sprowadził wraz z samochodami z USA, a które w jego ocenie miały być przydatne do wykonania napraw blacharskich. Naprawa miała zostać zrealizowana do końca października 2008 roku, ustalono, iż koszt naprawy nie przekroczy kwoty 8.000,00zł-9.000,00zł, nadto ustalono, iż powód dokona

zapłaty pozwanemu za koszty naprawy po sprzedaży pojazdu. Powód podniósł, iż pomimo deklaracji pozwani przez długi okres czasu nie byli w stanie wykonać żadnych działań w celu naprawy pojazdów, odmówili też wydania powodowi przedmiotowych pojazdów, w konsekwencji czego powód złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mienia. Na przełomie listopada i grudnia 2008 roku pozwany Z. O. złożył powodowi propozycję odbioru powierzonych do naprawy samochodów przy jednoczesnym zobowiązaniu się powoda do zapłacenia za naprawę należności w kwocie 16.946,00zł, zgodnie z przedłożoną kalkulacją. Powód wyraził zgodę na warunki pozwanego z uwagi na trudną sytuację materialną. W dniu 3 grudnia 2008 roku pozwany wydał powodowi pojazdy marki J. (...) oraz C. (...), odmówił zaś wydania samochodu marki F. (...), który przetrzymuje do chwili obecnej. Nadto powód podkreślił, iż w styczniu 2009 roku powziął wiadomość, iż pozwani dokonali naprawy przedmiotowych pojazdów

w sposób rażąco sprzeczny z zasadami sztuki naprawy samochodów. W związku z tym, powód złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego w oświadczeniu z dnia 2 grudnia 2008 roku oraz w akcie notarialnym z dnia 3 grudnia 2008 roku. Powód wskazał, iż wartość przedmiotu sporu wyznacza łączna wartość pojazdu marki J. (...) oraz C. (...)(pozew wraz z uzasadnieniem k.2-5).

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 grudnia 2009 roku (data stempla pocztowego k. 54), pozwani Z. O., H. O., J. R. nie uznali powództwa i wnieśli o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwani zaprzeczyli jakoby koszt naprawy pojazdów miał nie przekroczyć kwoty 8.000,00zł-9.000,00zł, ponadto wskazali, iż to na powodzie ciążył – zgodnie z umową – obowiązek dostarczenia niezbędnych elementów i części celem dokonania naprawy, czego powód nie wykonała co z kolei uniemożliwiło dokończenie naprawy, nadto wskazali, iż to powód wyrażał chęć zabrania pojazdów z warsztatu, zaś pozwani uzależnili ich wydanie od dokonania przez powoda zapłaty za dotychczas wykonane naprawy przedmiotowych samochodów, na co powód nie wyrażał zgody. Nadto pozwani zaprzeczyli podnoszonym przez powoda okolicznościom, że dokonali naprawy pojazdów marki J. i C. w sposób rażąco sprzeczny z zasadami sztuki naprawy samochodów. Pozwani wskazali, iż naprawa została wykonana w sposób zgodny ze zleceniem powoda i przy użyciu części dostarczonych przez powoda. Końcowo wskazano, iż w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do skutecznego zgłoszenia przez powoda przedmiotowego roszczenia, nie nastąpiła sytuacja, w której pozwani nienależycie wykonaliby jakąkolwiek umowę, nadto powód nie doznał szkody (odpowiedź na pozew k. 43-46).

W toku dalszego postępowania strony popierały swoje stanowiska w sprawie. Na rozprawie w dniu 24 marca 2014 roku poprzedzającej zamknięcie przewodu sądowego pełnomocnik powoda złożyła pismo procesowe i oświadczyła, że niezależnie od okoliczności wskazanych w pozwie na wypadek nieuwzględnienia żądania zgłoszonego w pozwie, wnosi o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 132.100,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia „dzisiejszego”(protokół rozprawy k. 64, 162, 183, k. 211, k. 290 k. 555, k. 583, k. 875, k. 907, pismo k.891).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W miesiącu wrześniu 2008 roku powód K. M. zlecił Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowemu (...) Z. O., H. O., J. R. w A. naprawę powypadkową trzech samochodów osobowych sprowadzonych ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej: J. (...), rok produkcji 2007, nr VIN (...), C. (...), rok produkcji 2007, nr VIN (...) oraz F. (...), rok produkcji 2002, nr VIN (...). Zgodnie ze zleceniem naprawy prace remontowe pojazdu marki J. (...) miały obejmować prace blacharsko-lakiernicze, demontaż i montaż zespołu napędowego (skrzynia biegów z reduktorem, wał pędny, silnik z osprzętem), demontaż i montaż przedniego zawieszenia, demontaż przedniej części podwozia pojazdu, wymianę przednich podłużnic, montaż szyby czołowej, malowanie, uruchomienie pojazdu. Wstępna kalkulacja kosztów naprawy wskazana w zleceniu z dnia 24 września 2008 roku dotycząca pojazdu marki J. (...) opiewała na kwotę 9.760,00zł brutto, nadto ustalono, iż „wszystkie podzespoły-części dostarcza klient we własnym zakresie”. Do przedmiotowej naprawy miały zostać użyte między innymi części karoserii, które zostały sprowadzone wraz z

samochodami z USA i dostarczone przez powoda do warsztatu pozwanego. W przedmiotowym zleceniu zostały także wyszczególnione materiały potrzebne do realizacji naprawy wraz z ich ceną. Całkowity koszt zakupu materiałów wskazany w zestawieniu zamykał się kwotą 2.306,00zł. Zlecenie zostało podpisane przez Z. O. i K. M.. Strony nadto ustaliły, iż naprawa zostanie zakończona do końca października 2008 roku(zlecenie k. 8-9, zeznania Z. O. k. 66-67 i k. 908v-909, zeznania J. R. k. 67 i k. 908).

W dniu 8 października 2008 roku pomiędzy K. M. jako Komitentem a Przedsiębiorstwem Handlowo Usługowym (...) Z. O., H. O., J. R. w A. jako Komisantem została zawarta umowa komisnu numer (...), której przedmiotem był pojazd marki J. (...), nr rej. - brak numeru -, rok produkcji 2007, data pierwszej rejestracji 2007, numer podwozia-nadwozia (...), kolor czarny metalik. Na mocy punktu C ww umowy, strony ustaliły cenę sprzedaży na kwotę 78.431,00zł plus prowizja 1.569,00zł, do wypłaty dla Komitenta 80.000,00zł. Stosownie do punktu D umowy, Komitent za pośrednictwem Komisanta miał przenieść na rzecz Kupującego własność przedmiotu umowy (umowa komisnu k. 174).

Powód dostarczył większość elementów i części z innych pojazdów tej samej marki i typu, które miały służyć jako części zamienne. Powód, mimo monitów telefonicznych ze strony pracowników zakładu pozwanego, nie dostarczył wszystkich części niezbędnych do dokonania napraw pojazdów, w tym między innymi chłodnicy do pojazdu marki J. (...). Powód dostarczył między innymi przód do pojazdu marki J. (...). Wstępnie ustalony czas naprawy uległ z tego powodu wydłużeniu zaś powód K. M. w miesiącu październiku 2008 roku znalazł kupca na samochód marki J. (...) i bez wiedzy Z. O. rozpoczął procedurę leasingową, w której Z. O. figurował jako właściciel przedmiotowego auta. (...) miał być zrealizowany przez komis samochodowy prowadzony przez pozwaną spółkę. Z. O. nie wyraził zgody na sprzedaż auta przed naprawą i odmówił podpisania dokumentów. Powyższy fakt rozpoczął konflikt między stronami (zamówienie k. 179-182, faktura proforma k. 175, zeznania W. M. k. 184-186v, zeznania A. S. k. 186v-187, zeznania P. J. k. 187-188, zeznania M. S. k. 188, zeznania A. M. k. 212-214, zeznania Z. O. k. 66-67 i k. 908v-909, zeznania J. R. k. 67 i k. 908).

W dniu 19 listopada 2008 roku powód K. M. przyjechał do Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) w A. po odbiór niecałkowicie naprawionego pojazdu marki J. (...) jednakże pojazd nie został wydany ponieważ Z. O. zażądał zapłaty za wykonane dotychczas naprawy, skalkulowane przez rzeczoznawcę majątkowego według katalogu (...). Kalkulacja ta opiewała na kwotę 16.946,00zł. Kolejnym dokumentem dotyczącym kosztów napraw były faktury proforma wystawione dnia 5 grudnia 2008 roku dla K. M. za naprawę pojazdów. K. M. nie dokonał zapłaty kwoty wynikającej z ww faktur(propozycja rozliczenia k. 14, faktury k. 177-178, zeznania Z. O. k. 66-67 i k. 908v-909, zeznania J. R. k. 67 i k. 908).

Pismem datowanym 20 listopada 2008 roku, skierowanym do K. M., Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A. poinformowało powoda, iż istnieje możliwość odebrania samochodu marki J. (...), który zgodnie z umową o naprawę i umową komisnu numer (...) znajduje się w zakładzie pozwanego - pod warunkiem zapłaty przez powoda poniesionych dotychczas kosztów naprawy. Jednocześnie zwrócono się z prośbą do powoda – do czasu rozstrzygnięcia sporu bądź zapłaty przez powoda kosztów naprawy - o zaprzestanie nachodzenia pozwanego Z. O. i zaprzestania nękania go telefonami przez powoda i członków rodziny powoda (pismo k. 135).

Pismem datowanym 22 listopada 2008 roku, skierowanym do K. M., Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A. poinformowało powoda, iż aby dokończyć usługę naprawy pojazdu marki J. (...) powód winien – stosownie do umowy – dostarczyć wyszczególnione w piśmie podzespoły – części (pismo k. 138).

Pismem datowanym 24 listopada 2008 roku, skierowanym do K. M., Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A. poinformowało powoda, iż z uwagi na nieuzasadnioną interwencję policji dotyczącą niedotrzymania terminu naprawy samochodu marki J. (...), zakład wstrzymuje naprawę pojazdów i wnosi o ustosunkowanie się co do zlecenia ich naprawy oczekując na spotkanie lub pisemną odpowiedź odnoszącą się do dalszych działań w stosunku do tych pojazdów (pismo k. 140).

W dniu 2 grudnia 2008 roku zostało zawarte porozumienie w zakresie kosztów naprawy, zaś w dniu 3 grudnia 2008 roku oświadczeniem zawartym w akcie notarialnym K. M. zobowiązał się do zapłaty kosztów naprawy do dnia 5 stycznia 2009 roku. Dnia 3 grudnia 2008 roku został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy samochodu marki J. (...) i nastąpił odbiór pojazdu. Protokół zdawczo-odbiorczy pojazdu marki C. (...) sporządzono w dniu 4 grudnia 2008 roku i nastąpił odbiór pojazdu(protokół k. 18 i k. 22, zeznania A. M. k. 212-214).

W dniu 10 grudnia 2008 roku (data nabycia 8 sierpnia 2008 rok), samochód osobowy marki J. (...), rok produkcji 2007, VIN (...) zarejestrowany został w Urzędzie Miasta L. Wydziale Komunikacji ewidencji pojazdów na K. M., (zaświadczenie k. 93).

Pismem z dnia 15 grudnia 2008 roku Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) s.c. Z. O., H. O., J. R. w A. zwrócili się do K. M.

o odebranie części i podzespołów pozostałych od samochodów odebranych w dniu 4 grudnia 2008 roku, w załączeniu przesyłając faktury proforma zgodnie z porozumieniem z dnia 2 grudnia 2008 roku. Z uwagi na brak zapłaty przez powoda kwoty wynikającej z ww faktur – zgodnie z oświadczeniem – do dnia 5 stycznia 2009 roku, pozwani wnieśli o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 3 grudnia 2008 roku, zaś po jej uzyskaniu, skierowali sprawę na drogą postępowania egzekucyjnego celem przymusowego wyegzekwowania należnej kwoty(pismo k. 133).

W miesiącu styczniu 2009 roku powód K. M. stwierdził, że naprawa pojazdu marki J. (...) została wykonana nieprawidłowo (zeznania A. W. k. 211v-212, zeznania A. M. k. 212-214).

Samochód marki C. (...)&C. numerze VIN (...) był to pojazd z odzysku z uszkodzeniami podłogi i części nośnej nadwozia, zwłaszcza gniazda osadczego lewego przedniego zawieszenia, jego naprawa była nieuzasadniona ze względu na brak możliwości przywrócenia parametrów bezpieczeństwa. Zakres uszkodzeń samochodu był znaczny i praktycznie eliminował pojazd z ruchu. Uszkodzona była pokrywa silnika, błotnik lewy przedni, wzmocnienie boczne z podłużnicą lewe, wzmocnienie czołowe, zderzak przedni, reflektory, lampa kierunkowskazu lewa przednia, krata wlotu powietrza, lusterko boczne lewe, pasy bezpieczeństwa przednie z napinaczami, szyba przednia, układ spryskiwaczy szyb, tablica rozdzielcza, skraplacz klimatyzacji, poduszki powietrzne przednie z układem sterowania, napęd rozrządu z obudową, pokrywa zaworów, filtr powietrza, wentylator chłodnicy, chłodnica wody, komputer szt. 3, pedał hamulca, pedał gazu, nadmuch powietrza, pompa hamulca, amortyzator lewy przód, półosie lewa i prawa, deska rozdzielcza, kolumna kierownicza. Naprawy wymagał błotnik przedni prawy, drzwi boczne przednie prawe, przegroda czołowa, wzmocnienie prawe, wiązki przewodów oraz fotele przednie. Przedmiotowy pojazd został nabyty przez powoda za kwotę 3265USD. Certyfikat pojazdu marki C. (...) o nr VIN (...), tj. Certyfikat pojazdu z odzysku (k. 90-92) o nr (...) oraz Świadectwo sprzedaży detalicznej nr (...) (k. 86-87) wskazują, iż przedmiotowy samochód został zdjęty z ewidencji w Stanach Zjednoczonych Ameryki, zaś świadectwo sprzedaży detalicznej danego urządzenia nie odnosi się do pojazdu sprzedanego z odzysku (k. 87). Sprowadzony do Polski ww samochód kwalifikował się na części zamienne. Skierowanie go do naprawy nie rokowało jego uzdatnienia w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo drogowe (opinia dr. inż. J. W. k. 244-264, k. 290v-292v, k. 319-327, k. 461-483, k. 584-585v, opinia inż. T. J. k. 354-367).

W momencie powierzenia pozwanym do naprawy pojazdu marki J. (...) o numerze VIN (...), rok produkcji 2007/09, koloru czarnego, przedmiotowy pojazd posiadał unieruchomiony silnik- zerwany z zawieszenia i przemieszczony w kierunku ściany, uszkodzony był osprzęt silnika, występował brak chłodnic, wentylatora, wahacze, drążki kierownicze, amortyzatory błotniki przednie były pocięte, pokrywa komory silnika była odkształcona, wzmocnienie czołowe oraz wzmocnienie boczne przednie były pocięte, pocięta była też belka łącząca podłużnice oraz podłużnice przednie, dach z prawej strony na wysokości słupka środkowego był zafałdowany, nadkola kół były połamane, poszycie drzwi przednich i tylnych z lewej strony było pocięte, lusterko zewnętrzne lewe było uszkodzone, brak było kompletnego zderzaka przedniego, lampy przednie były zniszczone, poduszki przednie były wystrzelone, pasy bezpieczeństwa były zablokowane, elementy plastikowe w przedniej części nadwozia były połamane, wiązki przewodów elektrycznych były porozrywane, kolumna kierownicza była uszkodzona, uszkodzona była też cewka wysokiego napięcia, przeguby

półosi, osłona przednia silnika, listwy drzwi oraz podstawa akumulatora. Powyższy zakres zniszczenia przedniej części konstrukcji nośnej nadwozia eliminował pojazd z przeznaczenia do naprawy ze względów bezpieczeństwa. Naprawa uszkodzonego w tak szerokim zakresie nadwozia nie była możliwa innymi sposobami niż dokonana w zakładzie pozwanych. Wykonana w przedmiotowym pojeździe naprawa nie odbiegała od technicznych możliwości przywrócenia kształtu i wymiarów nadwozia uszkodzonego w stopniu jak przed naprawą. Jakakolwiek inna próba przywrócenia konstrukcji nośnej nadwozia spowodowałaby jeszcze większe osłabienie konstrukcji nadwozia. Wybrana technologia naprawy ww pojazdu była najwłaściwsza w podjętej próbie przywrócenia jego walorów użytkowych w sytuacji tak zniszczonego przed naprawą pojazdu ale nie dawała gwarancji bezpieczeństwa (opinia inż. T. J. k. 354-367, k. 453-456, k. 585v-586v, opinia dr. inż. J. W. k. 461-483, opinia Politechniki L.).

Pojazd marki J. (...) przeszedł badania techniczne dopuszczające go do ruchu w stacji diagnostycznej AUTO-MIK II. (...) w Ł.. Badanie techniczne było ważne do dnia 8 grudnia 2010 roku. Zarówno pojazd marki J. (...) jak i pojazd marki C. VoyagerTown&Country są pojazdami z odzysku, przeznaczonymi na części zamienne, zostały zdjęte z ewidencji nie były przeznaczone do naprawy i dalszej eksploatacji w chwili dostarczenia pozwanemu.. Naprawa przedmiotowych pojazdów przywracająca parametry bezpieczeństwa była możliwa jedynie poprzez wymianę uszkodzonych elementów nadwozia na części fabrycznie nowe lub nieuszkodzone. Koszt naprawy pojazdu marki J. (...) wyniósłby około 90.838,00zł, zaś pojazdu marki C. (...) 481,00zł (k. 438, opinia inż. T. J. k. 453-456, opinia Politechniki L. k. 730-811, k. 875v-877v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Wiarygodność przedstawionych przez strony dokumentów nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne w całości. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznania pozwanych Z. O. i J. R. nie budziły większych zastrzeżeń Sądu. Ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie.

Wywołane w niniejszej sprawie opinie biegłego dr.inż. J. W., inż. T. J. oraz Politechniki L. w ocenie Sądu opinie są rzetelne, a wnioski w nich zawarte ostatecznie zbieżne. Opinie te zostały sporządzone przez osoby posiadające wiadomości specjalne, są pełne i odpowiadają na pytania zawarte w tezach dowodowych i postawionych biegłym przez strony. Opinie te w sposób wyczerpujący dostarczyły wiadomości specjalnych koniecznych do poczynienia ustaleń i faktów niezbędnych do rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu, dowody uznane za wiarygodne w opisanej konfiguracji, tworzą łańcuch dowodów niesprzecznych wewnątrz i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego w stopniu wystarczającym dla jednoznacznego wyrokowania w sprawie, przy wysnuwaniu wniosków zgodnych z zasadami logicznego rozumowania i opartych na doświadczeniu życiowym.

Nie podzielili sąd zarzutów wysuwanych do tych opinii przez obie strony procesu albowiem wnioski opinii poparte były nie tylko fachową wiedzą ale także dowodami zebranymi w sprawie. Biegli w sposób jasny i zrozumiały odnosili się do zarzutów, a sam fakt, że strony nie zgadzały się z wnioskami opinii (w zależności której ze stron wnioski opinii „nie pasowały” do przyjętej linii dowodzenia) nie pozbawia tych opinii waloru fachowości i nie może być podstawą do dyskwalifikacji a tym bardziej podstawy do wyłączenia biegłego.

Wobec niestawiennictwa powoda sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do strony pozwanej, uznając, że zebrane dowody pozwalają na rozstrzygnięcie. Dodatkowym czynnikiem tej decyzji był fakt niestawiennictwa powoda, który uprzedzony był o pominięciu jego zeznań (k. 878).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powód K. M. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych Z. O., H. O., J. R. kwoty 197.400,00zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy naprawy pojazdów wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 24 marca 2014 roku pełnomocnik

powoda oświadczył, że niezależnie od okoliczności wskazanych w pozwie na wypadek nieuwzględnienia żądania zgłoszonego w pozwie, wnosi o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 132.100,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia „dzisiejszego”. Zgodnie ze złożonym pismem strona powodowa domagała się odszkodowania za koszty sprowadzenia pojazdów wraz z opłatami, cłem, podatkami, kosztem zakupu materiałów i części, robocizny i zwrotu wyegzekwowanych przez pozwanych roszczeń w łącznej kwocie 132.100,22zł(k.891, oświadczenie pełn. 907v)

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwani w ramach działalności gospodarczej prowadzą warsztat, w którym wykonywane są między innymi kompleksowe naprawy pojazdów samochodowych. Powód, sprowadzający samochody powypadkowe celem ich naprawy i dalszej sprzedaży, współpracował z pozwanymi od kilku lat oddając do ich warsztatu samochody do naprawy. Bezspornym jest też, iż w miesiącu wrześniu 2008 roku powód zlecił Przedsiębiorstwu Handlowo Usługowemu (...) Z. O., H. O., J. R. w A. naprawę powypadkową trzech samochodów osobowych sprowadzonych ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej: J. (...), rok produkcji 2007, nr VIN (...), C. (...), rok produkcji 2007, nr VIN (...) oraz F. (...), rok produkcji 2002, nr VIN (...). Przedmiotowe pojazdy były niesprawne technicznie, naprawa miała obejmować doprowadzenie pojazdów do pełnej sprawności. Strony nie zawarły umowy na piśmie, a uzgodnienia czynione były ustnie w szczególności co do samego sposobu (technologii) naprawy. Części do wykonania napraw zgodnie z ustnym porozumieniem miał dostarczyć powód. Opóźnienie w dostarczeniu wszystkich części spowodowało, iż wstępnie ustalony czas naprawy uległ z tego powodu wydłużeniu. W konsekwencji powód odebrał niecałkowicie naprawione dwa pojazdy zobowiązując się w grudniu 2008 roku do zapłaty na rzecz pozwanych za dotychczas wykonane naprawy. Powód nie dokonał zapłaty, zaś w styczniu 2009 roku stwierdził, iż pozwani nienależycie wykonali umowę dotyczącą naprawy powierzonych im pojazdów bowiem naprawa została wykonana rażąco niezgodnie ze sztuką technologii naprawy pojazdów i wystąpił z niniejszym pozwem domagając się od pozwanych odszkodowania.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie były więc dwie okoliczności: po pierwsze - czy pozwani należycie wykonali zobowiązanie wynikające z łączącej strony umowy naprawy pojazdów, po drugie - czy skutek ewentualnie nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanych, powód poniósł szkodę.

Niewątpliwym jest, iż roszczenia zawarte w pozwie powód kreuje w oparciu o treść zawartą w art. 627 k.c., po myśli którego przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Cechą charakterystyczną tego rodzaju umów jest to, że są to umowy rezultatu, a nie starannego działania. Oznacza to, że o realizacji zobowiązania powstałego z tytułu takiej umowy można mówić dopiero w przypadku, kiedy określony przez strony, pożądaný rezultat zostanie osiągnięty. Dla zrealizowania takiej umowy nie będzie więc wystarczające samo podjęcie działań zmierzających do uzyskania umówionego stanu rzeczy.

Po myśli natomiast art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. W ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości dokonana powyżej kwalifikacja stosunku umownego na kanwie którego powód formułuje roszczenia albowiem przedmiotem umowy była naprawa pojazdów poprzez doprowadzenie ich – zgodnie z wytycznymi powoda - do ustalonego stanu technicznego i użytkowego, a zatem uzyskanie bliżej określonego rezultatu.

Przepis art. 353¹ k.c. wyraża zasadę swobody umów, ograniczonej bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy, właściwościami (naturą) stosunku prawnego i zasadami współżycia społecznego. Przede wszystkim należy zauważyć, że ocena prawna charakteru umowy wiążącej strony nie należy do sfery ustaleń faktycznych, wiąże się zatem z właściwym zastosowaniem przepisów prawa materialnego w sprawie, a więc subsumcją ustalonego stanu faktycznego do odpowiedniej normy prawnej.

Reasumując, w rozpoznawanej sprawie Sąd ocenił, że zakres zleconych prac został wymieniony w zleceniu, a celem umowy było

uzyskanie rezultatu o cechach materialnych, tj. doprowadzenie pojazdów do ich sprawności użytkowej. Stąd też przedmiotową umowę należało zakwalifikować na podstawie art. 627 k.c. jako umowę o dzieło.

Przesłanki odpowiedzialności pozwanych określają normy kodeksu cywilnego o odpowiedzialności odszkodowawczej zawarte w art. 471 k.c. i 474 k.c.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba

że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści powołanego przepisu dłużnik nie jest zobowiązany do naprawienia szkody, jeżeli wykaze, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem takich okoliczności faktycznych, które w okolicznościach sprawy dają podstawę oceny, że nie ponosi on za nie odpowiedzialności, że przyczyny takiego stanu rzeczy leżą poza jego osobą (wyrok SN z 18 sierpnia 1967 r., LEX nr 13940; wyrok SN z 27 maja 1969 r., LEX nr 16219).

Wynika z powyższego, iż na dłużniku - ażeby skutecznie uwolnić się od odpowiedzialności przewidzianej w art. 471 k.c. - spoczywa więc obowiązek udowodnienia, że nienależyte wykonanie przez niego zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2002 r., niepubl.; por. także wyrok SN z dnia 5 grudnia 2008 r., LEX nr 484728).

Podkreślenia wymaga, iż w przypadku roszczenia opartego na art. 471 k.c. zaistnieć muszą łącznie trzy przesłanki odpowiedzialności kontraktowej, określone w tym przepisie:

a) niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie zobowiązania),

b) fakt poniesienia szkody,

c) związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą (por. np. wyrok SA w Warszawie z dnia 9 października 2008 r., niepubl.; wyrok SA w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2006 r., LEX nr 330993; wyrok SN z dnia 15 października 2009 r., LEX nr 564967; tak również m.in. T. Wiśniewski (w:) Komentarz..., s. 517; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 180; W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Safjan, E. Skowrońska - Bocian, Zobowiązania..., s. 317.).

Nienależytym wykonaniem zobowiązania będzie sytuacja, gdy świadczenie zostanie wprawdzie spełnione, lecz nie będzie ono prawidłowe, gdyż odbiegało będzie w jakimś stopniu, większym lub mniejszym, od świadczenia wymaganego (zob. art. 353 i art. 354 k.c.) (vide T. Wiśniewski (w:) Komentarz..., s. 517). Z przypadkiem nienależytego wykonania zobowiązania będziemy mieli do czynienia wtedy, gdy wprawdzie świadczenie zostanie spełnione, lecz interes wierzyciela nie zostanie zaspokojony w sposób wynikający z treści zobowiązania. Przy czym każde, nawet najłżejsze uchybienie zobowiązaniu przez dłużnika, bez względu na to, na czym by ono polegało, stanowić będzie nienależyte wykonanie (por. W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 39; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 845).

W niniejszej sprawie jak wykazało postępowanie dowodowe,

a w szczególności wnioski z opinii biegłych – samochód marki C. (...) o numerze VIN (...) był to pojazd z odzysku, z takimi uszkodzeniami, że praktycznie eliminował pojazd z ruchu. Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu obliczony według systemu (...) na miesiąc wrzesień 2008 roku stanowi różnicę pomiędzy wartością rynkową pojazdu a wartością pozostałości, tj. $70.800,00\text{zł} - 24.800,00\text{zł} = 46.000,00\text{zł}$. Przedmiotowy pojazd został nabyty przez powoda za kwotę 3265USD. Wartość uszkodzonego pojazdu marki C. VoyagerTown&Country w dacie przekazania go pozwany obliczona według systemu (...) wynosiła 24.800,00zł brutto, 20.327,87zł netto. Badanie naprawionego blacharsko nadwozia przedmiotowego pojazdu nie wykazało istotnych nieprawidłowości, które pozostawałyby w sprzeczności z technologią naprawy samochodów oraz mogących mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo drogowe. Niedokładne wykonane złącze wspornika jest możliwe do korekty podczas ostatecznej rozbiórki przed lakierniczej. W warunkach krajowych możliwe jest aby prawidłowo wykonana naprawa przedmiotowego samochodu doprowadziła do tego aby ww pojazd spełniał wymogi przepisów ujętych w art. 66 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o

ruchu drogowym. Koszt wykonanej naprawy obliczony według skorygowanego systemu A. wynosi około 4.298,00zł bez podatku VAT, 5.243,56zł z podatkiem VAT. Wartość samochodu marki C. (...) w dniu przekazania go do naprawy wynosiła 24.800,00zł brutto. Aktualna wartość przedmiotowego pojazdu z uwzględnieniem zakresu przeprowadzonej naprawy wynosi 13.600,00zł+5.243,56zł=18.843,56zł, co jest sumą wartości pojazdu uszkodzonego na wrzesień 2010 roku plus koszt wykonanej robocizny robót blacharskich przez warsztat pozwanych. Stan techniczny układu napędowego zawieszenia przedniego i elementy wyposażenia przedmiotowego pojazdu nie są znane. Zrealizowany przez pozwanych sposób naprawy przedmiotowego pojazdu nie odbiega od powszechnie stosowanych napraw blacharskich samochodów powyższej marki, uszkodzonych w zakresie i stopniu jak przedmiotowy pojazd sprowadzony do Polski. Sprowadzony do Polski ww samochód kwalifikował się na części zamienne. Skierowanie go więc do naprawy nie rokowało jego uzdatnienia w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo drogowe. W warunkach krajowych są jednak naprawiane pojazdy, które poza granicami naszego kraju uznane zostały jako nie nadające się do naprawy. Przedmiotowy pojazd potwierdza szeroki zakres uszkodzeń, także nośnej konstrukcji nadwozia, stąd zaistniała potrzeba wymiany lewej podłużnicy z nadkolem, częścią podszybia i progu lewego, przegrody czołowej i fragmentem płyty podłogowej. Numer identyfikacyjny nadwozia (VIN) usytuowany jest w przedmiotowym pojeździe na lewej części podszybia przedniego, tzn. na tej która podlegała wymianie podczas naprawy blacharskiej. Podczas przeprowadzanej naprawy blacharskiej nadwozia zdecydowano się odłączyć wysięgnik z polem numerowym VIN (odcinając dwa nity) i zabudować go na wymienionym elemencie naprawionego podszybia. Oględziny i zapoznanie się z technologią napraw blacharskich stosowanych przez pozwanych wskazuje, iż posiadany przez nich sprzęt i narzędzia są typowe dla warsztatów dokonujących napraw blacharskich i ślusarskich w pojazdach różnych marek. Również fachowość pracowników w technologii naprawy pojazdów nie budzi żadnych zastrzeżeń. Zakres wykonanych przez pozwanych prac był uzasadniony uszkodzeniem przedmiotowego samochodu wraz z jego przygotowaniem do naprawy oraz wykonanymi pracami blacharskimi, nie występują też istotne różnice pomiędzy zleconymi a wykonanymi pracami naprawczymi. Założenia konstruktorskie nadwozia pojazdu marki C. VoyagerTown&Country nie określają sposobu przeprowadzenia naprawy blacharskiej uszkodzonego pojazdu. Podstawowe warunki sposobu naprawy blacharskiej określa kryterium bezpieczeństwa oraz koszty i trwałość połączeń. Połączenie na wysokości środka słupka a w połowie płyty podłogowej między słupkami oraz w połowie ściany grodziowej w przedmiotowym pojeździe wykonano poprzez wymianę tzw. ćwiartki nadwozia, tj. wycięcie uszkodzonych blach i wstawienie dostarczonego do naprawy elementu nadwozia. Sposób przeprowadzonej naprawy jest praktykowany w warunkach krajowych dla różnych typów nadwozi samonośnych ale nie gwarantuje stanu bezpieczeństwa użytkownika pojazdu.

W momencie powierzenia pozwanym do naprawy pojazdu marki J. (...) o numerze VIN (...), rok produkcji 2007/09, zakres zniszczenia przedniej części konstrukcji nośnej nadwozia eliminował pojazd z przeznaczenia do naprawy ze względów bezpieczeństwa. Orientacyjny koszt naprawy uszkodzonych elementów, nie uwzględniający innych uszkodzeń jakie możliwe są do ewidencji podczas naprawy, określony według systemu A. wynosił 54.281,31zł plus podatek VAT, tj. łącznie 66.223,20zł. Naprawa uszkodzonego w tak szerokim zakresie nadwozia nie była możliwa innymi sposobami niż dokonana w zakładzie pozwanych, chyba że powód zdecydowałby o wymianie karoserii na nową. Wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu w grudniu 2011 roku według systemu I. wynosiła około 64.700,00zł z podatkiem VAT. Natomiast wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu według systemu I. we wrześniu 2008 roku wyniosła w stanie uszkodzonym 37.200,00zł z podatkiem VAT. Wykonana w przedmiotowym pojeździe naprawa nie odbiegała od technicznych możliwości przywrócenia kształtu i wymiarów nadwozia uszkodzonego w stopniu jak przed naprawą. Jakakolwiek inna próba przywrócenia konstrukcji nośnej nadwozia spowodowałaby jeszcze większe osłabienie konstrukcji nadwozia. Wybrana technologia naprawy ww pojazdu była najwłaściwsza w podjętej próbie przywrócenia jego walorów użytkowych w sytuacji tak zniszczonego przed naprawą pojazdu, aczkolwiek niezgodna z technologią naprawy przewidzianą przez producenta i nie gwarantującą bezpieczeństwa użytkownika.

Podkreślenia jeszcze raz wymaga, iż zarówno pojazd marki J. (...) jak i pojazd marki C. VoyagerTown&Country są pojazdami

z odzysku, przeznaczonymi na części zamienne, zostały zdjęte z ewidencji i nie były przeznaczone do naprawy i dalszej eksploatacji. Przedmiotowe pojazdy

w chwili dostarczenia pozwanemu były niesprawne technicznie. Naprawa przedmiotowych pojazdów byłaby możliwa poprzez wymianę uszkodzonych elementów nadwozia na części fabrycznie nowe. Koszt naprawy pojazdu marki J. (...) wyniósłby około 90.838,00zł, zaś pojazdu marki C. (...) około 102.481,00zł.

Należy w tym miejscu wskazać też na przepis art. 634 k.c., według którego jeżeli materiał dostarczony przez zamawiającego nie nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła albo jeżeli zajdą inne okoliczności, które mogą przeszkodzić prawidłowemu wykonaniu, przyjmujący zamówienie powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zamawiającego. Przepis art. 634 k.c. jest wyrazem przyjęcia przez ustawodawcę słusznego założenia, że wykonawca (przyjmujący zamówienie) posiada odpowiednią wiedzę i profesjonalne (fachowe) przygotowanie, a zatem to on powinien dokonywać oceny, czy materiał dostarczony przez zamawiającego nadaje się do prawidłowego wykonania dzieła (tak m.in. A. Brzozowski (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2005, s. 361; zob. też uwagi do art. 633). Niewykonanie przez przyjmującego zamówienie obowiązku wynikającego z art. 634 k.c. oraz użycie niewłaściwego materiału do wykonania dzieła prowadzi do powstania jego odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady fizyczne dzieła, jak również odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadach ogólnych za niewłaściwe zużycie powierzonego materiału (tak też trafnie K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 182; zob. też A. Brzozowski (w:) System prawa prywatnego, t. 7, 2004, s. 338).

Przedkładając powyższe na kanwę tej sprawy zważyć należy, iż pozwany podjął się wykonania naprawy pojazdów powoda z użyciem dostarczonych przez powoda części zamiennych i nie zgłaszał żadnych uwag do jakości tych części jednakże podkreślenia wymaga, iż w niniejszej sprawie po pierwsze jakość dostarczonych części nie była przedmiotem sporu, zaś po drugie, powód dostarczając używane części i elementy nadwozia pochodzące z innych pojazdów jednoznacznie wskazał pozwanemu technologię przeprowadzenia naprawy na co pozwany przystał i zamontował dostarczone części. Zatem niewątpliwym jest, iż powód nie oczekiwał „pełnego” odtworzenia stanu technicznego przedmiotowych pojazdów oraz ich naprawy zgodnie

z technologią. Powód kilkakrotnie zlecał pozwanemu naprawy samochodów powypadkowych z podobnymi uszkodzeniami (zniszczeniami) zgodnie

ze swoimi wytycznymi i nigdy wcześniej nie zgłaszał uwag co do ich wykonania sprzecznego z technologią naprawy pojazdów. Nadto podkreślenia wymaga, iż jak wykazało niniejsze postępowanie, wybrana technologia naprawy pojazdów była najwłaściwsza w podjętej próbie przywrócenia ich walorów użytkowych w sytuacji tak zniszczonych przed naprawą pojazdów i w granicach kwoty jaką na naprawę chciał przeznaczyć powód. Ponadto powód, sprowadzając nie pierwszy raz samochody powypadkowe celem ich naprawy i dalszej sprzedaży, doskonale musiał zdawać sobie sprawę, iż wykonanie napraw przedmiotowych pojazdów z użyciem części fabrycznie nowych i w autoryzowanych serwisach byłoby całkowicie nieopłacalne, co potwierdza chociażby opinia biegłych, zgodnie z którą koszt naprawy w takim wypadku pojazdu marki J. (...) wyniósłby około 90.838,00zł, zaś pojazdu marki C. (...) około 102.481,00zł.

Podłożem i początkiem sporu w tej sprawie nie była przedłużająca się naprawa i odstąpienie od umowy, czy naprawa rażąco sprzeczna z zasadami technologii naprawy jak twierdziła strona powodowa ale konflikt jaki powstał z tytułu umowy leasingu i próby sprzedaży tego samochodu przez komis na co pozwany się nie godził. Logika i zasady doświadczenia życiowego a także wcześniejsza współpraca stron (powód parął się sprowadzaniem uszkodzonych samochodów a pozwany je naprawiał w podobnej lub tej samej technologii) i doświadczenie powoda w tym zakresie pozwalają na przyjęcie, że powód miał świadomość technologii (sposobu) naprawy i godził się na to. Taki wniosek postawić można nie tylko w oparciu o zebrane w sprawie dowody ale także stanowisko samej strony powodowej gdzie wskazywała na niewłaściwie miejsca wstawiania części. Już z tego faktu wynika, że powód miał świadomość użycia i wstawiania części z dostarczonych przez siebie „przedów innych samochodów”. W tej sytuacji twierdzenia, że naprawa z części dostarczonych była naprawą niewłaściwą, wadliwą nie zasługuje na uwzględnienie, zwłaszcza, że jak wskazali biegli opiniujący z ramienia Politechniki nie można było w w sposób prawidłowy dokonać naprawy z części dostarczonych przez powoda bez względu na to, na jaki zakres naprawy strony by się umówiły. Prawidłowa naprawa

pozwalającą na odtworzenie stanu bezpieczeństwa mogła być tylko przez wymianę całej nowej karoserii ewentualnie karoserii używanej i niezniszczonej. W tej sytuacji powód nie mógł oczekiwać naprawy zgodnie z kartą technologiczną pojazdu skoro sam na wymianę dostarczył części uszkodzone. Powoda jako osoby zajmując się sprowadzaniem samochodów nie można kwalifikować jako „laika” nie mającego wiedzy o sposobie naprawy a zwłaszcza o kosztach takiej naprawy. Zdaniem sądu w oparciu o zebrane dowody przyjąć należy, że powód miał świadomość, że naprawa która spełniała by wymogi producenta będzie naprawa kosztowną a nie taką na jaką umówił się z pozwanym, a tym samym nie tylko zaakceptował sposób naprawy ale wręcz takiego sposobu naprawy oczekiwał.

Kierując się powyższymi względami Sąd uznał, iż pozwani dokonując napraw przedmiotowych pojazdów należycie wywiązali się z zawartej

z powodem umowy o dzieło a zatem po stronie powoda powstał obowiązek zapłaty wynagrodzenia za wykonaną usługę. Postępowanie dowodowe nie wykazało też, aby powód poniósł jakąkolwiek szkodę, która pozostawałaby w związku z działaniami pozwanych, które byłyby niezgodne z ustaleniami stron. Powód nie poniósł szkody, samochody zostały mu zwrócone, po naprawie w technologii wybranej i zatwierdzonej przez powoda.

Nie zasługiwało również na uwzględnienie roszczenie zgłoszone na ostatniej rozprawie, bowiem strona powodowa nie wykazała związku przyczynowo skutkowego pomiędzy działaniami pozwanych a żądaniem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda a związanych z opłatami cła, podatków i kosztów wyegzekwowanych przez pozwanych na podstawie tytułu wykonawczego (aktu notarialnego z klauzulą). Strona powodowa nie wskazała żadnych argumentów na poparcie tego żądania, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia o świadczeniu nienależnym. Powód reprezentowany był przez zawodowego pełnomocnika a zatem wymagać należało elementarnych zadań warsztatowych w szczególności uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku oddalając powództwo w całości.

Za podstawę rozstrzygnięcia w punkcie II wyroku o kosztach procesu Sąd przyjął określoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadę, że strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym wypadku do niezbędnych kosztów procesu należało zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 3.600,00 złotych zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), kwotę 51,00zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17,00złx3 - k. 48), kwotę 34,00zł uiszczoną tytułem opłaty skarbowej od dalszych pełnomocnictw (17,00złx2-k. 593 i k. 886) oraz inne wydatki poniesione przez stronę pozwaną w kwocie 25,00zł (k. 595), łącznie 3.710,00zł i taką kwotę Sąd zasądził od powoda jako przegrywającego sprawę solidarnie na rzecz pozwanych jako wygrywających sprawę tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód zwolniony był od kosztów sądowych w całości (k.39), jednakże w trakcie procesu Sąd cofnął powodowi zwolnienie w części obejmującej wydatki (k.294).

W toku postępowania wydatki na opinie biegłych zamknęły się kwotą 16.762,53zł (k. 267, k. 300, k. 329, k. 370, k. 437, k. 487, k. 547, k. 599, k. 814, k. 910), część z powyższych wydatków w kwocie 10.559,00zł została pokryta tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa, zaś pozostała część została wypłacona z zaliczek wpłaconych na ten cel przez powoda w łącznej wysokości 6.203,53zł (k. 318, k. 348, k. 712).

Z uwagi na powyższe, w punkcie III wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda K. M. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego

w L. kwotę 10.559,00 zł. tytułem nieuiszczonych wydatków na opinie biegłych.

Wobec zwolnienia powoda od ponoszenia kosztów sądowych w zakresie opłat, punkcie IV wyroku Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa w całości nieuiszczoną opłatę od pozwu na zasadzie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 tekst jedn. z późn. zm.).

Z powyższych względów na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.